

Hamza Petrika hóna alá kapta testvére gumicsizmáját, és köszönés nélkül elindult vissza a medvézet felé. Mint akiből éppen a lélek távozik, útközben nagyokat szellentett. Pár lépés után összecsapott mögötte a sötétség bársonya, a patak zúgása.

Oleinek Doki bőségesen kivárta a fél órát, még akkor is előbb csak nyújtózkodni kezdett. Egykedvűen lódította vállára az italosüvegekkel teli tarisznyát, és elindult a járgány felé.

„Akkor arra kérem, gondolkozzék a dolgon” – szóltam utána.

„Oké, oké, majd meglátjuk.”

Valamivel később a töltésen baktatva én is elindultam vissza Dobrin felé. Van, akit a talpfákon való járás megnyugtat, velem mégsem ez történt. Az út kétharmadánál letérhettem volna a gyümölcsbegyűjtő felé, de fejembe vettem, az állomás felé kerülök, hátha válthatok még egy-két szót Hamza Petrikával. Hogy mit, arra nem gondoltam. Nem is baj, nem lett a beszélgetésből semmi. A sínek között baktatva virradatkor érkeztem vissza az állomásra. A messziségben, a Dobrin lila gerince fölött sárgult az ég, és vártam, hogy Hamza Petrika madárijesztő árnya rávetüljön. Elhaladtam a kerítés mentén, de sehol, sehol nem láttam; a rakodórampán sorban egymás mellett, nyakukat nagyon nyújtogatva, szürke gúnárok ültek. Azon a helyen, ahol Hamza Petrikát leginkább keresnem kellett, egy karócövek felsőbb fele hiányzott, elvágta derékban. Töve körül a földet illatos fűreszpor borította vastagon, már csak az éles hajnali fuvallatoknak volt kicsit fémes a szaga – kicsit sós, kicsit édes –, pont, mint a vérnek.

Világosodott, s engem máris a jövődöm foglalkoztatott. Gondoltam, már le sem pihenek, inkább fölkeresem a szanitéc alezredest, hátha tényleg beolt csak engem protekciósan. Itt volna végre a nagy alkalom.

Sztyepan Pehotnij

LENINGRÁDI ESTE

Ленинград вечером

Az este, mint a vaddisznósörét,
Szétfroccsent már a téglafalakon,
Tócsákba gyűlt az alvadó sötét,
Hörög a bérház-állat még s vakon

Mered maga elé, de féreg-fények
Rágják belülről, majd az ablakok
Szemgödrein kimásznak – ennyi éhet
Nem csillapíthat egyetlen halott.

Neonbetűk – nagy, megsárgult fogak –
Csorgatják nikotinos nyálukat,
Egy égi száj jelmondatot bőfög:

Lenin-ikonosztáz a tér fölött...
S az utcák orrlikát átjárja a
Felhő-pelenkák angyalhúgyszaga.

A NAGYSZÍNHÁZBAN

В Большом Театре

Két felvonás között a páholyok
A karzat s földszint publikuma kint
A díszcsarnokban és a folyosók
Cirádás útvesztőiben kering
A nőkön prémek drága új ruhák
Egy hideg szépség úgy hordja fehér
Kavargó túlljét mint a hófuvást
S beáll a sorba ő is szendvicser

Tolong zszibong a felhevült tömeg
Előadásról senki sem beszél
Vajas kenyéren sonka halszelet
Pohárka pezsgő vermut többet ér
Annál mi fent a színpadon ma már
Lejátszódott és még játszódni fog
Egykutya cári tiszt vagy komiszár
Ha oldaladnál túsarok kopog

A jegyszédőnök is lazítanak
Szigoru sorfaluk keményített
Kötényben most felbomlik varjuhad
Rebben föl éhség háború perek
És bent a függöny mint kötés min át-
Útött a vér homálylik bíboran

Elfedve még az új tragédiát
Mely végkifejlete felé rohan

A nagy finálét melyben színre lép
S magába mint verembe hull a nép

Baka István fordításai

Imre Flóra

APOLLINAIRE ÖREGSZIK

így éltünk itt a századvégen
tilalmak és bűnök között
szerelmem egyetlen erényem
érzed hogy meghűvösödött

alkonyodik hosszú az árnyék
egy macska megy a kerten át
por és hamu lett mind a szándék
látni a repülőök nyomát

vöröses csíkok lila égen
micsoda képtelen színek
borulj rám egyszer én is éltem
a rügyező fák a szived

valahonnan az avar égett
szagát sodorja az idő
a szókeséged szókeséged
a rózsatövek múlt s jövő

ifjú arcod hogy elvirágzik
óvakodik a szürkület
így éltünk szemed még világít
leszáll az éj add a kezed